కొనుక్కున్న దరిద్రాలు

దినచర్య అనేది మనిషికొకడికే పరిమితం కాదు. అనంతమైన విశ్వాంతరాళంలో నక్షత్ర మండలాల దగ్గరి నుంచి పరమాణువులో పరిభ్రమించే ఎలక్ట్రాన్ల వరకు గతి తప్పని చర్య ఉండనే ఉంది. విసుగనేది లేకుండా యుగ యుగాలుగా బ్రహ్మాండం తన ధర్మాన్ని నిర్వహిస్తూంది. చాలా పరిమితమైన జీవన ప్రమాణం గల మనిషి మట్టుకు కాల యంత్రంలో జరిగే దినచర్య అంటే మట్టుకు మహా చిరాకు పడిపోతాడు. అందుకనే మనిషి విసుగుని విసిరికొట్టడానికి మార్గాలు అన్వేషించసాగాడు. ఇంట ఎవరైనా పుట్టినప్పుడు గొల్లున నవ్వడం దగ్గర్నుంచి చచ్చినప్పుడు గొల్లున ఏడ్వడం దాకా, కాలి నడక నుండి విమాన ప్రయాణాల దాకా, నిప్పు పుట్టించడం మొదలు ఖగోళ రహస్యాలు తెలుసుకోవడం దాకా, కొండ గుహల్లో తల దాచుకోవడం దగ్గరి నుంచి ఆకాశ హర్మ్యాలలో నివసించడం దాకా మార్పు కోసం ఆశించే మనిషి కల్పించుకున్నవీ, సాధించగలిగినవీ. అయితే ఇవన్నీ కూడా మళ్ళీ దినచర్యలలో భాగంగా మారడంతో మళ్ళీ అదే విసుగు.

మనిషి మనసు ఆనందంగా ఉండడం సంభవించేది, విసుగెత్తే ఈ దినచర్య నుంచి వీలయినంత మట్టుకు తప్పించుకున్నప్పుడే. నాగరికత అభివృద్ధి చెందడంతో అవసరాలు పెరిగాయి. అవసరాలు పెరగడంతో అమలుపరిచే యంత్రాంగం కావలసి వచ్చింది. అందుకనే ఆఫీసులనేవి పుట్టుకొచ్చాయి. ఇవి మనిషికి జీవనోపాధిగా మారాయి. ఒక్కొక్క ఆఫీసు ప్రజల కొన్ని అవసరాలు తీర్చడం కోసం రూపొందించబడింది. ఆఫీసు కుర్చీలో కూర్చుని, అదే పని చెయ్యడం అంటే విసుగు. అందుకనే బయట క్యూలో ఉన్నవాళ్ల ఇద్దరి పనులు చూసిన తర్వాత, మూడవ వాడి పని చేసే ముందు పక్క వాడితో పది నిమిషాలు బాతాఖానీ, లేదా కాంటీన్‌కి పోయి అరగంట తర్వాత రావడం అలవాటయింది. మరి అలా చేస్తేనే కాని పని ముందుకు జరగదు.

అందుకనే కళలని సృష్టించుకున్నాడు మనిషి. మనిషిలో రసోత్పాదన కలిగించి, తుప్పు పట్టిన హృదయానికి ఉల్లాసం కలిగించడం కోసం చిత్రాల్నీ, గానాల్నీ, నృత్యాల్నీ కల్పన చేశాడు. కాలం ముందుకు జరుగుతున్న కొద్దీ వీటిలో కూడా విపరీతమైన మార్పులు సంభవించాయి. ఒకదానితో మరొకటి మేళవించడం జరిగింది. తోలుబొమ్మ లాటలూ, నాటకాలూ, చలన చిత్రాలూ తన ఆనందం కోసం మనిషి శ్రమించి రూపొందించాడు.

రేడియో తరంగాల్ని తెలుసుకున్న మనిషి ధ్వని ద్వారా ప్రపంచాన్ని దగ్గరగా తీసుకు వచ్చాడు. వార్తా ప్రసార సాధనంగా ఉపయోగించే రేడియో ఒక ప్రాంతంలో జరిగే సంఘటనలు మరో ప్రాంతానికి వినిపించడమే కాకుండా, ఒక ప్రాంతపు గానాన్ని, సంగీతాన్నీ మరొక ప్రాంతానికి వినిపిస్తుంది. ఒక గాయకుణ్ణి, గాయకురాల్ని, ఒక వాద్యగాణ్ణి ప్రజలకి పరిచయం చేస్తుంది. ఇంత తీవ్ర సంచలనం కలిగించిన రేడియో

కూడా మన నిత్యావసరాలలో ఒకటిగా మారిపోవడంతో మళ్ళీ అదే విసుగు.

ఎక్కడో దేశం మధ్యలో నివసిస్తున్న వాడికి సముద్రం ఎలా ఉంటుందో తెలియదు. సముద్ర తీరంలో నివసిస్తున్న వాడికి హిమాలయాలెలా ఉంటాయో తెలియదు. కోనసీమ నుంచి కాలు కదపని వాడికి రైలు బండి ఎలా ఉంటుందో తెలియదు. చలనచిత్రాలు ఈ కష్టాన్ని ఒక్క దెబ్బతో తీసిపారేశాయి.

మనిషికి ఆనందాన్ని కలిగించే సాధనంగా చలనచిత్రమనేది యావత్ ప్రపంచాన్నీ చుట్టు ముట్టేసింది. మారుతున్న వ్యవస్థలో మనిషి చేస్తున్న ప్రతి పనికీ వెనక వ్యాపార దృష్టి అనేది ఒకటి ఉంటుంది. అందుకనే అన్ని కళల్నీ సమపాళ్లలో రంగరించి, అన్ని దేశాల ప్రదేశాల్నీ ఒకచోట కుదించి మరికొన్ని అభూత కల్పనలు కల్పించి, రూపొందించిన ఈ చలనచిత్రం జనం మీద విష్ణుమాయ లాంటి పొర కమ్మేసింది.

సాయంత్రం అయిదూ పదికి రావలసిన సిటీబస్ అయిదున్నరయినా రాకపోయేసరికి బస్‌స్టాండ్‌లో నుంచుని, ఎదురుగా ఉన్న సినిమా హాలు మీద అంటించిన పెద్ద సినిమా ప్రకటన చూస్తున్న నాలో ఈ ఆలోచనలు చెలరేగాయి. సాయంకాలం ఆట కోసమని బుకింగ్ అప్పుడే తెరవడంతో కిటికీల ముందు జనం కుమ్ములాడుకుంటున్నారు. మాటినీ అయిందనుకొంటాను... హాల్లో నుంచి జనం బయటకు వస్తున్నారు. పుస్తకాలు చేతబట్టుకొని బయటకు వస్తున్న అబ్బాయిలూ, అమ్మాయిలూ స్కూళ్ళూ, కాలేజీలూ ఎగవేసిన బాపతని తెలుస్తూనే ఉంది. అందుకు నేను ఆశ్చర్యపోలేదు. మధ్యాహ్నం ఇంట్లో ఏదో పనుందని చెప్పి సెలవు తీసుకుపోయిన అనంతం దొంగ చూపులు చూసు కుంటూ, బస్‌స్టాండులో నిలుచున్న నన్ను చూసి, మరోవైపుగా పోవడం చూసి నవ్వుకున్నాను. అయితే అతగాడు చూడవలసిన రెండు అర్జెంటు కేసులు ఆఫీసరు నా నెత్తి మీద రుద్దినందుకు ఆ పని చేస్తున్నప్పుడు తోటి మనిషికి అవసరమున్నప్పుడు సహాయం చేస్తున్నాం కదా అనే ఉద్దేశంతో నేను చేసినా, సినిమాలో నుంచి బయటకు వస్తున్న అతగాణ్ణి చూసి చచ్చేటంత కోపం ముంచుకొచ్చింది. అప్పుడే బస్ కూడా రావడంతో కోపాన్ని దిగమింగుకొని బస్ లోపల చొరబడి, ముందు కంటబడ్డ సీట్‌లో కూలబడ్డాను.

నాలాంటి మధ్యతరగతి వాడి జీవితంలాగే అయిన చోటా, కానిచోటా ఆగుతూ బస్సు నేను దిగవలసిన స్టాప్ చేరింది. దిగి ఇంటికి నేరుగా పోయాను. కూర్చుని పత్రిక చదువుకుంటున్న శ్రీమతి నన్ను చూడ్డంతో లేచి లోపలికి పోయింది, కాఫీ తీసుకురావడానికి. చెమటతో తడిసి ముద్దయిన చొక్కాని విప్పి, వరండా మెట్ల మీద కూలబడ్డాను. కాలరంతా మురికిగా ఉన్న చొక్కాని వరండాలోకి ఒక మూలగా గిరాటు వేశాను.

"ఎవరి మీద కోపం?" అంటూ కాఫీ గ్లాసుతో వచ్చింది శ్రీమతి.

"నీ మీద కాదు; మాసిన చొక్కా మీద. ఒక్క నిమిషం ఆగు. వెధవ బనియను- చెమటతో ఒంటికి అంటుకుపోయింది. దీన్ని విప్పి పారేస్తేనే కాని కాఫీ తాగలేను" అంటూ బనియను విప్పాను. విప్పుతూంటే అది సర్రున చిరిగి వూరుకుంది. "బనియన్లన్నీ చిరిగి పోయాయి. రెండు, మూడు కొత్త బనియన్లు కొనుక్కుంటేనే కాని లాభం లేదు" అంటూ

చిరిగిపోయిన బనియన్ని ఉండ చుట్టి మల్లెపాదు మీదికి విసిరేసి కాఫీ గ్లాసందుకున్నాను.

"మీ బనియన్ల సంగతి మీకేగాని, నా జాకెట్ల సంగతి మీ కక్కర్లేదు. వెధవ్వి అన్నీ చెత్తగా తగలడ్డాయి" అని గొణిగింది పక్కన కూర్చుని, మళ్ళీ పత్రిక అందుకుంటూ.

మల్లెపాదుకి గొప్పులు తవ్వుతున్న మా కుర్రాడు శ్రీను, అమ్మాయి లతా పాదు మీద బనియను పడ్డ చప్పుడు విని, చేస్తున్న పని మాని, మా దగ్గరగా వచ్చారు. పదవ క్లాసు చదువుతున్న శ్రీను నాకేసి అదోలా చూసి, "బనియను ఎందుకు విసిరేశారు?" అని ప్రశ్నించాడు.

"చిరిగిపోయింది. ఎందుకూ పనికిరాదు. అందుకని" అన్నాను.

"నా పి.టి.షూస్ పాడైపోయాయి. వాటిని కూడా అక్కడే పారేస్తాను" అన్నాడు వాడు.

"నా స్కూల్ బాగ్ చిరిగిపోయింది. దాన్ని సందిరికి తగిలిస్తాను" అంది ఆరవ క్లాసు చదువుతున్న లత.

"మరి నువ్వో?" అన్నాను శ్రీమతి కేసి చూస్తూ.

"నేను పారెయ్యదలచినవి అక్కడ విసరలేనని మీకు ఎలాగూ తెలుసు. మల్లెపాదు మీద మీరు చిరిగిన బనియన్ విసిరినందుకు కాదు వాళ్ళ కోపం. వాళ్ల మాటల్లో అర్థం తెలుసుకోవాలి మీరు" అంది.

"కొత్త పి.టి. షూస్, కొత్త బాగ్ కొనాలి- అంతేనా?"

"కాకపోతే మరేమిటి?" అంది.

"సరే. దానికేంలే. అలానే కొందాం. రేపెలాగూ సెలవేకదా? రేపు ఉదయం బజారుకి పోయి వాళ్ళకి కావలసినవీ, ఒకటి, రెండు బనియన్లూ అవీ కొనుక్కొని వద్దాం" అన్నాను, బీరువాలో బట్టల కింద అవసరానికి పనికొస్తాయని జాగ్రత్తగా ఉంచిన ఏభై రూపాయలను దృష్టిలో ఉంచుకుని.

"బోరు కొట్టేస్తూంది. అస్తమానూ ఇల్లూ, వాకిలీ, చాకిరీ తప్ప మరొకటి లేదు" హఠాత్తుగా మా ఆవిడ సంభాషణ మార్చింది.

"జీవితం అంటే బోరే మరి. చేసిన పనే చేస్తూ నాకూ విసుగెత్తిపోతూంది ఆఫీసులో. కాని, సంపాదిస్తున్న నాలుగు రాళ్ళూ న్యాయంగా సంపాదించాలన్న తాపత్రయంతో చాకిరీ చెయ్యక తప్పటంలేదు."

"అంటే, మీ చేత మెడలో తాళి కట్టించుకొన్నందుకు గానుగెద్దులా పని చెయ్యడం నా ధర్మం అని నీతులు బోధిస్తున్నారు. అంతేనా?"

"ఒరేయ్, శ్రీనూ! కోడిగుడ్డుకి వెంట్రుకలు పూడదీయడం అనే సామెత నువ్వు వినే ఉంటావు. ఇప్పుడు మీ అమ్మ అన్న మాటలు ఆ సామెతను రుజువు చేస్తాయి. మీకిద్దరికీ చదువంటే విసుగెత్తుతూందనుకుంటాను. మానేస్తారా?"

"ఏదో అన్న మాటని ఎక్కడికో లాక్కుపోతున్నారు. వాళ్ళకి ఇలా పాఠాలు చెప్పండి-

స్కూళ్ళు మానేసి గాడిదల్లా తయారవుతారు'' అంది.

మా ఆవిడకున్న లక్షణాల్లో నాకు నచ్చేది ఇదొకటి. పిల్లల చదువు గురించి తెగ తాపత్రయపడిపోతుంది.

''అందుకేనోయ్ రేపు షాపింగంటున్నాను. అందరమూ కలిసి పోదాం'' అన్నాను.

''మరీ తక్కువ డబ్బు చేతిలో పెట్టుకుని షాపింగ్‌కు వెళితే బాగుండదు. అందుకని... ....'' మాట ఆపేసింది. నాకేదో అనుమానం వేసింది.

''అందుకని...'' ఆత్రుతగా అడిగాను.

''దీపాలిలో మంచి సినిమా వచ్చింది. రేపు మధ్యాహ్నం ఆటకి మనక్కూడా టికెట్లు రిజర్వు చేయించాను- పక్కఇంటి పని కుర్రాణ్ని వాళ్ల పంపిస్తూంటే''

''బాల్కనీకేనా?''

''బాల్కనీకే. నాకు తెలియదా ఏమిటి?'' పిండి కొద్దీ రొట్టె అన్నట్లుగా మేము సినిమాలకి మొదటి తరగతికి వెళ్ళేవాళ్లం మొదట్లో. కొన్నిసార్లు మా ఆఫీసులో నా కింద పనిచేసేవాళ్ళు ఒకసారి మా ఇంట్లో అంట్లుతోమే పనిమనిషి - మేము క్రిందికి వెళ్ళినప్పుడు వాళ్లని బాల్కనీలో చూసేసరికి అభిమానం అడ్డు తగిలి, చూస్తే బాల్కనీలోనే కూర్చుని సినిమా చూడాలన్న నిర్ణయం తీసుకున్నాం. మనిషి బుద్ధిలో ఈ వెధవ తెగుల్ని ఏ ఇజం అంటారో నాకు తెలియదు.

'దీపాలి'లో ఏమి సినిమా వచ్చిందో నాకు తెలియదు. పిల్లలిద్దరికీ తెలుసను కొంటాను. చేటంత ముఖాలు చేసుకుని ఆనందంగా అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయారు.

''టిక్కెట్లు కొనడానికి డబ్బు?''

''బీరువాలో దాచారు కదా ఏభై? అందులో నుంచి ఇచ్చాను''

''అసలే నెలాఖరు రోజులు. ఈ సినిమా చూడకపోతే ఏం పోయింది?'' కొంచెం మందలింపుగా అన్నాను.

''క్రితం నెల ఎవడో గొప్ప పాటగాడి గానకచ్చేరికి పాతిక రూపాయలు తగలబెట్టి విని వచ్చారు. అంతక్రితం నెల ఎవరో గొప్ప నర్తకి భరతనాట్యం ముందు కుర్చీలో కూర్చుని చూడడం కోసం ముప్ఫయి రూపాయలు అర్పించారు. అప్పుడు అడగడానికి లేదు.''

''జబర్దస్తీగా ఏవో సంక్షేమ కార్యక్రమాల కింద అంటగట్టారు కాని, నేను నిజంగా వెళ్ళగలిగే వెళ్ళానా? సరేలే, దరిద్రాలు ఎప్పుడూ ఉన్నవే కాని, రేపు హాయిగా అందరమూ సినిమాకి పోయి వద్దాం'' అన్నాను. సెలవు రోజు ముందు రాత్రి మా ఆవిడ మూడ్‌ని చెడగొట్టే మూర్ఖుణ్ణి కాను నేను.

ఆ మర్నాడు హడావుడి అంతా ఇంతా కాదు. బస్‌స్టాండ్‌కు వెళ్లే సమయానికి చిన్నగా చినుకు పట్టుకుంది. కొంచెం సేపు ఆగాం, ఆగుతుందేమోనని. నిజంగానే

ఆగింది. నేను పని చెప్పిన వెంటనే మా ఆఫీసు జవాను ఏ రోజైనా పని చేస్తే నాకెంతో ఆనందంగా ఉంటుంది. మేము అనుకున్నట్లుగానే నిజంగా వర్షం ఆగినందుకు చాలా సంతోషించాం. కాని, బస్‌స్టాండుకి వెళ్ళేసరికి వెళ్ళవలసిన బస్సు వెళ్ళిపోయింది. సమయానికి వచ్చి వెళ్లిన బస్‌ని తిట్టుకుంటూ, అయిదు రూపాయలు ఖర్చుచేసి ఆటో రిక్షాలో సినిమా హాలు చేరుకున్నాము.

ఇంతా చెప్పి, చూసిన సినిమా గురించి నాలుగు ముక్కలు చెప్పకపోతే న్యాయంగా ఉండదు. కఱ్ఱ సాములు, కత్తి యుద్ధాలు, ముష్టి యుద్ధాలు చిన్నప్పుడు సినిమాల్లో చూసినప్పుడు ఎగిరి గంతేసేవాణ్ణి. కరాటే దెబ్బలూ, జూడో పట్లూ చూసి పిల్లలు సంబర పడిపోయారు. వయసుతో వచ్చిన సభ్యత అడ్డురావడంతో నేను నోరు మూసుకొని కూర్చున్నాను.

గులాబీ రంగు కోటు, బోదకాలు పాంటు - సారీ! బెల్‌బాటం ఫాంటు తొడుక్కున్న హీరో ఒంటి మీద పొంగులన్నీ అంటుకుపోయిన జీన్సూ, బ్లౌజులతో కోనసీమ కొబ్బరి తోటల్లో ద్వందర్థాల పాటలు పాడుకొంటున్నప్పుడూ, పడకగదిలో మంచం మీద పడి దొర్లుతున్నప్పుడూ నేను తీసుకున్న నిర్ణయం ఏమిటంటే ఎదిగిన పిల్లలతో ఇటువంటి సినిమాలు చస్తే చూడకూడదని! ఎవరి దారిన వాళ్ళు సినిమా చూసి వస్తే ఎవరికీ ఇబ్బంది ఉండదు.

ఆరు వందలు తెచ్చుకునే హీరో అందమైన సోఫాలో కూర్చుని ఏదో ఫారిన్ మేగజైన్ చదువుతూంటే, అతగాడి గృహలక్ష్మి అన్ని హంగులూ ఉన్న వంటింట్లోంచి, అందమైన కప్పులతో కాఫీ ట్రే తీసుకొచ్చినప్పుడు - మా ఆవిడ మనోభావాలెలా ఉంటాయో ఊహించ డానికి నేను ప్రయత్నించలేదు. ఆ ధైర్యం నాకు లేదు. ఆరు వందల జీతంతో అన్ని హంగులు అతడెలా అమర్చుకున్నాడో ఆ సినిమా తీసిన వాడికే తెలియాలి. లంచం తీసుకున్నాడా అంటే లేదు. ఎందుకంటే, హీరో ఎప్పుడూ మంచివాడే! కాని, కొంచెం లోతుగా ఆలోచిస్తే, దీనికీ ఒక సమాధానం చెప్పకవచ్చు.

ఉన్నదున్నట్లుగా వాస్తవంగా చూపిస్తే జీవితంతో విసుగెత్తినవాడికి సినిమా ఆనందం కలిగించలేదు. నలభై అయిదేళ్ళ హీరో పద్దెనిమిదేళ్ళ కాలేజీ కుర్రాడుగా వేస్తూ, 'అమ్మా, నేను స్కూలు ఫైనల్ ఫస్ట్‌క్లాసులో పాసయ్యాను, పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టరు ఉద్యోగం దొరికింది' అంటే వింతగా ఉంటుంది. ఆనందం కలిగిస్తుంది.

ముప్ఫయి దాటిన తార పదహారేళ్ల పిల్లలా నటిస్తూ టెన్నిస్ షార్ట్సూ, బొడ్డు మీద ముడి వేసుకున్న కాలర్ బ్లౌజుతో నాన్న వేషం వేసినవాడి మెడ చుట్టూ చేతులు వేసి, "డాడీ! స్నేహితులతో పిక్నిక్‌కి వెడుతున్నా. అయిదు వందలు కావాలి" అంటే, "అయిదు వందలేం ఖర్మ! వే[illegible] తీసుకువెళ్ళు" అనే సన్నివేశం మంచి ఆకర్షణగా ఉంటుంది. కోటిపల్లి గోదావరిలో స్నానం చేసి, తడి బట్టలతో హీరోయిన్ బెజవాడ కనకదుర్గ గుడి మెట్లు ఎక్కుతున్నట్లు చూపిస్తే కొత్తగా ఉంటుంది. పాతంటే రోతతో విసుగెత్తే మనిషికి వినోదం ఇలాగే కలుగుతుంది మరి.

అందుకనే నాను పాపిడి దగ్గర్నించి కాలి వేళ్ళ మట్టెల వరకూ సర్వాలంకార

భూషితురాలైన నర్తకి చేసే భరతనాట్యం చూసి ఆనందించే నేను, సినిమా తెర మీద విరబోసిన జుట్టు దగ్గరి నుండి విడతీసిన కాళ్ళ దాకా అంగాంగాల్నీ మలేరియా జ్వరం వచ్చినట్లు వణికించి పారేసే సుప్రసిద్ధ నర్తకి నాట్యం నలభై దాటిన నన్ను ఆకట్టుకుని, నరాల్ని కదిలించి పారేసిందని నిజం చెప్పకపోతే అబద్ధం చెప్పిన వాణ్ణవుతాను.

అక్కడక్కడ ఇలా ఇంటిల్లిపాదికీ ఒళ్లు వేడెక్కించే ఒడిపట్టు ఉన్న ఆ సినిమా మొత్తం మీద పరమ చెత్తగా ఉంది. ఇంటర్వెల్‌లో జొన్న పేలాలు- సారీ! పాప్‌కార్న్, ఐస్ క్రీమ్ కోన్లూ మరో పదిహేను రూపాయిలకి కాళ్ళు వచ్చేటట్లు చేశాయి.

అంగుళం మందాన మెత్తటి ఎర్రటి తివాచీ మీద అడుగులు వేసుకొంటూ చల్లటి హాల్లోకి ప్రవేశించిన మేము, ఆట అయిన తర్వాత దొడ్డి దారమ్మట మరుగుదొడ్డి వాసనకి ముక్కు మూసుకుంటూ రోడ్డు మీద పడ్డాం.

మా శ్రీమతికి సినిమా కూడా శ్రమ కిందే లెక్క. అందుకని సిటీ బస్ మాట మరి తల పెట్టకుండా ఆటోలో ఇంటికి పోయాము. ఆ రాత్రి భోజనాలు చేస్తూంటే ఆర్కెమిడీస్ హఠాత్తుగా సూత్రం కనుక్కున్న వాడల్లే -"అన్నట్లు నాకు పి.టి. షూస్ కొనలేదు" అన్నాడు మావాడు.

"హీరో బూటుకి లేసులు కొన్నాం ఆ డబ్బుతో" అన్నాను కొంచెం కోపంగా.

"నా స్కూల్ బాగ్!" అంది మా అమ్మాయి.

"చిన్న హీరోయిన్ స్కూల్‌బాగ్‌కి చమ్కీబొత్తాం కొనిపెట్టాము. హీరో కోటు జేబులోకి ఒక రుమాలు, హీరోయిన్ జాకెట్ మీద ఉన్న కుచ్చుతాడూ - ఇలా ఎన్నో కొనిపెట్టాము వాళ్లందరికీ. ఆ వెధవ పీనుగు సినిమా మీద తగలబెట్టిన డబ్బుతో మనకి కావలసినవి కొనుక్కుంటే చక్కగా ఉండేది" అన్నాను. అలా అన్నందుకు నాకు చాలా సంతోషం వేసింది. నా మాటల్లోని కసి నా కుటుంబ సభ్యులకి చురకలా తగులుతుందనుకున్న నాకు ఆశాభంగమే అయింది.

మా కుర్రవాడన్నాడు నిదానంగా -- "అలా అని ఎందు కనుకోవాలి, నాన్నగారూ? తెరమీద కనబడే ఆ నటులకీ, మన టిక్కెట్లు చింపే గేటు కీపరుకీ మధ్య ఎంతో మంది పని చేస్తున్నారు. వాళ్ళందరికీ, మనం అన్నం పెడుతున్నామని ఎందుకనుకోకూడదు" అని.

దీన్ని ఏ ఇజం అనాలో నాకు తెలియదు కాని, మా కుర్రవాడన్న మాటలకి నాకు సమాధానం దొరకలేదు.

నెల జీతం రాగానే మా పిల్లల అవసరాలు తీర్చగలిగినా, మళ్ళీ బోనస్ వచ్చేవరకు నేను కాని, శ్రీమతికాని చూస్తూ చూస్తూ ఒక గుడ్డ ముక్క కొనుక్కోలేకపోయాము. ప్రసూతి వైరాగ్యం లాగే సినిమా వైరాగ్యం కూడా. నాలాంటి వాడు వినోదం కోసం ఇటువంటి దరిద్రాల్ని కొనుక్కోక తప్పదు.

అయితే ఆ ఆరు నెలలలోనూ మరికొన్ని సినిమాలు చూసి, మేము కొనుక్కున్న దరిద్రాలు ఎన్నో ఉన్నాయి.

('ఆంధ్రప్రభ' సచిత్రవారపత్రిక : 22-10-1980)